En parasit funnen på ollonborrelarver.

Ett par dylika larver, som i juni förlidet år uppgräfdes från några få tums djup vid Östra Karup i Halland och då visade föga tecken till lif, inlades i en bleckdosa, för att sålunda tills vidare förvaras. Då denna efter några dagars förlopp åter öppnades, befanns, att dess båda innevånare voro nästan uppfyllda med fluglarver, hvilka sedermera den 19 juni förvandlades till puppor.

Fluglarverna voro omkring 8 mm. långa, till formen cylindriska, men något afsmalnande mot hufvudet; detta var i spetsen liksom lindrigt klufvet och försedt med två små, tandlika upphöjningar; sista kroppsringen afstött, ändytan nästan plan och rundad, samt försedd med två utstående andrörsmynningar, men saknade märkbara tänder i utkanterna; tuggapparaten svart, klufven i spetsen. Färgen var gulaktigt gråhvit, och huden på ytan slät; tarmens innehåll lyste igenom och bildade svartaktiga linier på 4:de och de båda sista kroppsringarne.

Pupporna voro cylinderformiga, rundade i båda ändar, mörkt rödbruna, segmenternas sömmar punkterade, och de båda andrörsmynningarne på sista kroppsringen utstående liksom hos larven. Kläckningen försiggick omkring den 5:te augusti, och de utkomna flugorna visade sig vara den såsom larvparasit vanliga *Cyrtoneura Stabulans* FALL.

Hur hade nu dylika flugor kunnat komma i så nära beröring med ollonborrelarverna, att de fått tillfälle på dem fästa sina ägg? Detta var en fråga, som själfmant framställde sig, men som tyvärr för närvarande ej med säkerhet kan besvaras. Antingen måste det hafva skett vid något tillfälle, då de båda ollonborrelarverna, kort innan de anträffades, befunnit sig helt och hållet, eller med någon del af kroppen ofvanpå jordytan, hvilket, efter hvad mången torde bevittnat, någon gång eger rum, eller hade de varit denna så nära, att nog stor förbindelse mellan larvgången och luften uppkommit, för att tillåta flugorna att nedtränga i den förstnämda och i sjelfva jorden uppsöka larverna. Det låter visserligen äfven tänka sig, att en flughona passat på att lägga ägg på larverna i något obevakadt ögonblick, innan de infördes i bleckdosan. Detta har jag dock skäl att betvifla, men vågar ej helt och hållet bestrida ett sådant förhållande, då

inga särskildta försigtighetsmått vidtogos, emedan det, som sedermera inträffade, ej förutsågs. Må nu härmed vara hur som helst, så blir det dock föga sannolikt, att ifrågavarande parasitflugor skola kunna komma att utöfva något märkbart inflytande på ollonborrarnes förökning, alldenstund flugorna ej torde kunna komma i beröring med deras larver på annat sätt, än genom en tillfällighet.

S. L.

Godt väderkorn hos insekter. Såsom ett bevis på luktsinnets skärpa hos mistbaggar (*Aphodius*) anför en Mr MEECH, att då han en mild och lugn dag till häst befann sig i midten af en mosse af flera engelska mils utsträckning, kommo sådane skalbaggar flygande från den långt aflägsna, fasta marken, för att uppsöka den från hästen nyss fallna spillningen. *Ins. Life* 1889, s. 189.

Skydds- och utrotningsmedel.

Ett enkelt sätt att utrota i bigården besvärliga getingar. Vid det besök förliden sommar, som jag hade förmånen göra hos riksdagsmannen SVEN NILSSON i Efveröd, kom jag i tillfälle att bland annat äfven lära en sak, som synes mig särdeles lämplig att genom denna tidskrift framläggas för allmänheten. I hans lilla, utmärkt väl hållna trädgård fanns nämligen äfven en bibänk, hvars många kupor med sina talrika innebyggare åtnjöto husbondens synnerliga kärlek och omvårdnad. Min uppmärksamhet fästades genast därpå, att under bikupornas fluster hängde öppna glasflaskor, hvilka till någon del voro fyllda med en gulaktig vätska. Vid förfrågan om ändamålet härmed, gaf värden mig den upplysning, att flaskorna fått sin plats därstädes för att locka till sig getingar, hvilka brukade göra påhelsning i kuporna för att röfva honungen eller lemlästa och döda innevånarne, samt att flaskornas innehåll utgjordes af vatten, uppblandadt med honung och någon sprithaltig vätska.

Under vistelsen vid Skäggs på Gotland något senare på sommaren, skulle min värd, herr M. LARSSON, slagta ett par bisamhällen, och befanns då den ena kupan vara nästan helt och hållet beröfvad såväl honung som bin. Detta tillskrefs de många getingar, som dagligen svärmade omkring bihuset och inträngde i kuporna, där de uppträdde som verkliga röfvare.